

udtryk for en fornuftig liberalisering i adgangen til at udstykke ejendomme i ejerlejligheder.

Ejerlejlighedsloven er en forholdsvis forståelig og overskuelig lov, i modsætning til næsten alle andre love. De oprindelige ændringer var således også enkle og lette at forstå.

Imidlertid er der sket det meget beklagelige, at det oprindelige forslag ved hjælp af »miniboligforliget« er blevet udhulet, besværliggjort, og liberaliseringen er efterhånden af begrænset omfang.

Mindretallet forudså allerede ved forslagens 1. behandling, at det flertal, der var uden om socialdemokratiet, ikke ville blive anvendt.

Det har desværre medført, at de gode og klart formulerede ideer, der lå bag forslaget, er blevet afløst af en række indviklede og uforståelige ændringsforslag.

Det færdige resultat er en så stærk forandring af det oprindelige forslag, at identitetsgrænsen klart er overskredet, såfremt flertalspartierne tolkede grundlovens § 41, stk. 2, på samme måde, som man gør, når det falder i deres kram at blive fri for oppositionsforslag, som de finder det ubehageligt at beskæftige sig med.

Mindretallet indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) indstiller I. forslag til lov om boligfællesskaber til *vedtagelse* med de af boligministeren stillede ændringsforslag. Mindretallet indstiller II. forslag til lov om ændring af lov om ejerlejligheder. (Udvidet adgang til opdeling af beboelsejendomme) til *forkastelse* ved 3. behandling, men kan dog stemme for det af boligministeren under nr. 6 stillede ændringsforslag.

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) finder, at sammenkoblingen af de forslag er ganske uacceptabel og udtryk for en politisk pression, som burde have været afvist.

Et forbud mod udstykning og salg af anpartslejligheder burde have været gennemført uden nogen form for afpresning. Forbuddet var nødvendiggjort af, at højesteret ved sin kendelse af 15. oktober 1975 legaliserede en spekulationsfidus, som alle boligforligets partier angiveligt ikke troede var legal. Der var således tale om et hul i lovgivningen, der skulle stoppes. Dette er blevet benyttet til ren og skær afpresning. Et blot nødtørftigt bolværk mod

anpartsfidusen er blevet betinget af, at man samtidig sløjfede næsten alle de diger, der skulle beskytte mod ejerlejlighedsfidusen. Man har »fjernet« et lille hul ved at gøre det så stort, at praktisk taget alt kan komme igennem.

Mindretallet har den opfattelse, at det samlede resultat har gjort ondt værre. Afpresningen burde have været afvist, også selv om det derved var blevet umuligt at stoppe det lille hul ad lovgivningens vej. I den forbindelse skal det påpeges, at regeringspartiet har det fulde ansvar for det samlede resultat, eftersom det ved 1. behandling klart blev præciseret, at det opfattede en udvidelse af mulighederne for udstykning i ejerlejlighederne som stridende mod boligforliget og derfor havde vetoret imod en sådan åbning for den uhæmmede spekulation på dette område.

Mindretallet medvirker gerne til et forbud mod udstykning af udlejningsejendomme i anpartslejligheder, så meget mere som man har opfordret hertil allerede før højesteretskendelsen for at dæmme op imod den udstykning, der ville blive følgen af en legalisering, ligesom man har meddelt, at man ville arbejde for at give forbuddet tilbagevirkende kraft til tidspunktet for lovforslagets fremsættelse af samme grund.

Disse advarsler og opfordringer har vist sig berettigede. På mindretallets foranledning er der under udvalgsarbejdet fremlagt materiale til belysning af udviklingen i udstykningen af anpartslejligheder som følge af legaliseringen. Desværre er materialet ikke så fuldstændigt, som det var ønsket, ligesom det ikke er leveret løbende, som der var fremsat ønske om. Men det foreliggende materiale viser, at tempoet for udstykning og tinglysning af anpartslejligheder blev 8-9-doblet efter højesterets kendelse. Det viser berettigelsen af de advarsler, mindretallet fremsatte allerede under åbningsdebatten, altså før højesterets havde afgivet sin kendelse.

Imidlertid er det under udvalgsarbejdet – ligeledes på mindretallets foranledning – blevet fastslået, at lovforslaget ikke forhindrer udstykning af ældre udlejningsejendomme i anpartslejligheder, end ikke udstykning af ejendomme, som ikke opfylder de »kvalitetskrav«, der stilles som betingelse for udstykning i ejerlejligheder. Det er desuden fastslået, at »ejendom« i denne lov er defineret ikke ved ejerforhold, men ved matrikelnummer, og at der ikke er noget i vejen for, at ejendommen opdeles på